

Arrest

nr. 308 065 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 245 095 van 30 november 2020 weigerde ook de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoeker diende op 25 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 30 juni 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing om verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoeker diende, via een op 12 januari 2022 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toe-passing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Bij arrest nr. 269 351 van 4 maart 2022 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2021.

1.8. Op 29 september 2022 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing waarbij verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 291 465 van 4 juli 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2022.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 september 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2022 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2022 werd ingediend en op data van 02.08.2022, 03.08.2022, 11.08.2022, 02.09.2022, 09.12.2022, 09.02.2023, 21.02.2023, 02.06.2023 werd geactualiseerd door :

*[A.R.O.A.] [...]
nationaliteit: Irak
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.07.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en twee maanden voor de eerste en twee jaar en zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn in België opgebouwde gezins-en privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische grondwet. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen zouden in Turkije verblijven en zijn ouders, broers en zussen in Irak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven

opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt evenals vier verklaringen van werkgevers. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Belgische Grondwet vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 23 van de Belgische Grondwet, met name het recht van ieder op een menswaardig leven. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Irak niet in staat zou zijn om een menswaardig leven te leiden. Gezien zijn asiel-procedures negatief werden afgesloten, blijkt dat hij geen ernstige moeilijkheden riskeert in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. Betrokkene toont niet aan dat zijn situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel hij beschikt nog over verschillende sociale contacten waarop hij beroep kan doen. Betrokkene maakt een eventuele schending van artikel 23 van de Belgische Grondwet dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene beroept zich op de algemene (veiligheids)situatie in Irak als buitengewone omstandigheid, met name in het Noorden van Irak de regio rond Kirkuk. Hij verwijst hiervoor naar informatie van de Franse en Zwitserse ambassades en een krantenartikel dd. 06.05.2021 uit *Courrier international*. Hij verwijst verder naar zijn persoonlijke omstandigheden, met name het feit dat hij Koerd en Soenniet zou zijn, dat zijn vader drie jaar in de gevangenis gezeten zou hebben, dat hij nooit enige scholing genoten zou hebben, dat hij gewerkt zou hebben voor de Amerikanen, dat hij gewerkt zou hebben voor de politie, dat hij intern in Irak verschillende malen zou hebben moeten verhuizen en dat zijn broer gearresteerd zou zijn. We stellen vast dat betrokkene hier zijn asielrelaas herhaalt en dus zelf elementen aanhaalt die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Terzake dient dan ook rekening gehouden te worden met de overwegingen van de commissaris-generaal. Betrokkene diende twee asielaanvragen in. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene (veiligheids)situatie in Irak op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de

overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de laatste beslissing van het CGVS dd. 30.09.2022 (bevestigd door de RVV op 04.07.2023) blijkt dat het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is. Echter, na een grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De loutere verwijzing naar algemene krantenartikelen en communiqués van buitenlandse ambassade is onvoldoende om deze conclusie van het CGVS te weerleggen. De vaststelling dat het CGVS tot tweemaal toe heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Irak, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Irak bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij psychologische problemen zou hebben. Betrokkene verwijst hiervoor naar een attest van dr. [D.], dat zich in het administratief dossier zou bevinden. Echter, noch bij huidige aanvraag 9bis noch bij zijn asielaanvraag werd een attest voorgelegd inzake een eventuele psychologische problematiek. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was en ook opnieuw tewerkgesteld kan worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn asielprocedure reeds werd afgesloten, verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Bovendien was betrokkene er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2018 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sociale verankering, dat er sprake zou zijn van een zeer snelle en degelijke integratie evenals van een duurzame lokale verankering, dat hij Frans geleerd zou hebben, dat hij hier tewerkgesteld was, zijn aanwezigheid zou de samenleving verrijken, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals vier verklaringen van werkgevers, een fiche 281.10 van het jaar 2020, zijn attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest inzake gevolgde Franse taallessen, drie getuigenverklaringen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 12.01.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 25.01.2021 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]”

• Onderdelen van het middel

Eerste onderdeel

Schending van artikel 9bis VW, gecombineerd met het fundamentele recht op een privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM, art. 7 en 52 van de EU-Handvest) alsook de motiveringsplicht, daar verwerende partij de integratie van verzoeker uitsluit van de buitengewone omstandigheden terwijl artikel 9bis VW dit niet voorziet noch toelaat.

Tweede onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt artikel 9bis en de motiveringplichten daar zij de in de 9bis-aanvraag aangevoerde argumenten onjuist heeft geanalyseerd en zich heeft beperkt tot de door het CGVS verrichte analyse omtrent de situatie van onveiligheid in Irak, hoewel andere gegevens waren overgelegd en de analyse in het kader van de 9bis-aanvraag verschilt van die in het kader van een asielverzoek (aangezien hier "buitengewone omstandigheden" of "bijzondere moeilijkheden" moeten worden aangetoond, en niet een vrees voor vervolging).

Tot staving van zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis VW heeft verzoeker aangevoerd:

« La situation sécuritaire générale est très mauvaise dans son pays d'origine, ce qui entrave manifestement un retour du requérant vers sa région d'origine ou dans le nord de l'Irak.

Au sujet de la région autonome kurde, on peut lire, récemment, sur le site de m'ambassade française :

« Les manifestations se poursuivent dans plusieurs gouvernorats du Sud de l'Irak.

Il convient d'éviter les zones où se tiennent ces manifestations, les bâtiments publics et les bureaux des partis politiques, de rester à l'écart de tout rassemblement et de suivre les consignes de l'ambassade de France ou du consulat compétent (coordonnées disponibles sur les Conseils aux voyageurs).

Pour les ressortissants français présents en Irak, il est fortement recommandé de ne pas circuler et de rester en lieu sûr, compte tenu du risque particulièrement élevé d'enlèvement, et des possibles tensions sociales. Il est recommandé de faire preuve de la plus grande prudence et vigilance en Irak dans les prochaines semaines, en particulier à l'occasion des déplacements, et dans les lieux fréquentés par les communautés expatriées.

Les Français de passage sont invités à s'enregistrer sur le fil d'Ariane, afin de recevoir les alertes concernant le pays où ils se trouvent. Pour rappel, l'intégralité du territoire irakien est formellement déconseillée aux voyageurs (en rouge sur la carte sécuritaire : Irak).

Et sur le site de l'ambassade suisse :

« Les voyages à destination de l'Irak sont déconseillés.

Il est déconseillé de se rendre dans la région semi-autonome du Kurdistan pour des voyages touristiques et tout autre voyage qui ne présente pas un caractère d'urgence (provinces de Dahuk, Erbil, Souleimaniye).

(...)

Dans les régions frontalières avec la Turquie et l'Iran, des positions de rebelles kurdes sont régulièrement bombardées. Il y existe également le risque de mines et de bombes non explosées. Le général Qassem Soleimani a été tué le 3 janvier 2020 lors d'une frappe aérienne menée par les États-Unis à Bagdad. En guise de riposte, l'Iran a lancé le 8 janvier 2020 des missiles sur la base aérienne d'Erbil, qui abrite également des troupes américaines. D'autres incidents de ce genre sont possibles.

Le risque d'attentats est réel. En juillet 2019, deux personnes ont été assassinées dans un restaurant à Erbil. Si vous devez vous rendre au Kurdistan pour des motifs impérieux, prenez en considération les informations et recommandations ci-après. »

Au sujet de Kirkuk en particulier, on peut lire dans un récent article du Courrier international du 06.05.2021 :

« Depuis quelques jours, le groupe djihadiste État islamique a conduit plusieurs attaques meurtrières en Irak, notamment dans la région de Kirkouk, dans des territoires que se disputent le pouvoir central et les autorités de la région autonome du Kurdistan. Située dans le nord de l'Irak entre Bagdad, la capitale fédérale, et Erbil, la capitale du Kurdistan irakien, la province de Kirkouk est en état de "tension sécuritaire", explique le journal panarabe Al-Araby Al-Jadid. En cause, les "attaques incessantes" menées la nuit depuis plus d'une semaine par les djihadistes de Daech dans cette région dont Bagdad et Erbil se disputent le contrôle. »

Et:

"Le président irakien, Barham Saleh a discuté avec le président du Front turkmène, Arshad al-Salihi, de l'évolution générale de la situation sécuritaire dans la province de Kirkouk, dans le nord du pays. Cela a eu lieu lors d'une réunion dans la capitale Bagdad, ce lundi, d'après un communiqué de la Présidence irakienne. Les deux dirigeants ont débattu "de l'évolution générale de la situation en matière de sécurité et de services à Kirkouk (nord), dans le but de résoudre les problèmes en suspens, de soulager les souffrances de la population, de prévenir l'aggravation de la situation qui risquerait de transformer de la ville en une arène de conflits et de problèmes". Le Président irakien Saleh a souligné "l'importance de renforcer la sécurité de la ville et celle de ses habitants, de continuer à améliorer leurs conditions et de surmonter leurs souffrances dues aux politiques de tyrannie, de corruption et de discrimination, et d'empêcher les terroristes d'exploiter la situation afin de menacer la stabilité". Selon le même communiqué, les deux parties sont également convenues que "les solutions doivent se baser sur la volonté du peuple de Kirkouk, loin de toute l'exclusion et marginalisation, d'assurer la stabilité et la coexistence pacifique entre toutes les composantes et toutes les communautés". Kirkouk est une province disputée entre le gouvernement fédéral irakien et l'administration régionale kurde de l'Irak. Elle est habitée par un mélange multiethnique de Kurdes, de Turkmènes et d'Arabes. La Constitution irakienne prévoit de résoudre le conflit autour de la province de Kirkouk et d'autres zones contestées en abolissant les politiques démographiques qui ont privilégié les Arabes aux dépens des Kurdes et des Turkmènes. »

S'ajoute à cela la situation individuelle de l'intéressé, dont les éléments objectifs suivants sont établis (jamais remis en cause par les instances d'asile belges) :

- le fait que le requérant est kurde et sunnite ;
- le fait que son père a été 3 ans en prison en étant (faussement) accusé d'avoir combattu contre le régime aux côtés des Peshmerga, par Saddam Hossein ;
- le fait que le requérant n'a jamais été scolarisé ;
- son travail pour les Américains, et les missions effectuées pour eux, jusqu'en 2008 ;
- son travail pour la police, et les missions effectuées pour la police, de 2008 à 2017 ;
- le fait que le demandeur a dû bouger (déménager) plusieurs fois, à l'intérieur du pays même ;
- le fait que le requérant a des problèmes psychologiques (voy. l'attestation du docteur [D.], au dossier administratif) ;
- le fait qu'après son départ du pays, des gens de Hashd Al Shabi sont passés plusieurs fois chez ses parents ;
- le fait que son frère vient d'être arrêté ;
- le fait que la situation de sécurité générale est extrêmement précaire dans son pays et dans sa région d'origine (supra) ;

Cette situation individuelle, combinée à la situation générale, constituent des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, rendant un retour au pays à tout le moins difficile, voire impossible (danger lié à la sécurité générale et au profil particulier du requérant).»

Verzoeker heeft zich hier niet beperkt tot een verwijzing naar de informatie in zijn administratief dossier betreffende de veiligheidssituatie in Irak, maar heeft hierover nieuwe informatie verstrekt. Hij heeft verklaard dat de huidige veiligheidssituatie in zijn land van herkomst hem duidelijk belet terug te keren naar zijn regio

van herkomst of naar Noord-Irak. Hij heeft aangegeven dat dit bijzondere omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis VW.

Ter herinnering: bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren. Deze begrippen moeten niet worden verward met overmacht of met de "normen"/standaarden van de asielprocedure.

Op dit punt volstaat het dus niet dat verwerende partij zich baseert op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak door het CGVS in zijn beslissing van 30 september 2022. Niet alleen omdat het CGVS de situatie niet analyseert aan de hand van dezelfde criteria, maar ook omdat verzoeker ter ondersteuning van zijn 9bis-aanvraag nieuwe informatie had verstrekt over de veiligheidssituatie in het land.

Verzoeker voerde aan dat deze informatie - en in het algemeen de onveilige situatie in Irak - een terugkeer naar Irak op grond van artikel 9bis VW onmogelijk of althans moeilijk maakt.

Door de informatie die verzoeker ter staving van zijn verzoek had overgelegd niet te analyseren en door in het kader van verzoekers asielverzoek naar de analyse van het CGVS te verwijzen, heeft verwerende partij artikel 9bis VW geschonden alsmede haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten

[...]

Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht daar ze [...]stelt dat "noch bij huidige aanvraag 9bis noch bij zijn asielaanvraag werd een attest voorgelegd inzake een eventuele psychologische problematiek. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid", hoewel dat attest voorgelegd werd ter staving van zijn eerste asielaanvraag.

De nota dd. 08.04.2020 van het CGVS (stuk 3) verwijst expliciet naar het medisch attest van dr. [D.]:

Waar zij poneert getraumatiseerd te zijn, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij met deze algemene bewering de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Verzoekende partij staft deze bewering vooreerst niet. Het medisch attest (opgesteld door Dr. [D.], d.d. 20 februari 2019) dat zij neerlegt gaat niet uit van een psychiater of psycholoog doch van een gewone arts. [...]

Bijgevolg heeft dus verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt en heeft haar zorgvuldigs- en motiveringsplicht geschonden.

[...]

Vierde onderdeel

Schending van de motiveringsplichten daar blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij de gegrondheid van de 9bis-aanvraag heeft geanalyseerd (zie de synthesenota, stuk 4, waar verwerende partij de "aangehaalde elem[en]ten" en de "openbare orde" analyseert) maar heeft de bestreden beslissing gemotiveerd op basis van de ontvankelijkheid.

[...]"

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er

buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die, samen met de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder heeft in casu geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst stelt verzoeker dat verweerder onterecht de door hem aangevoerde integratie in het Rijk niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Hij laat evenwel na te duiden waarom hij meent dat

verweerders standpunt kennelijk onredelijk of incorrect zou zijn. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerders standpunt in lijn is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het gegeven dat verweerder aangaf dat elementen die wijzen op een integratie niet toelaten te besluiten dat het voor de vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om deze aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post laat op zich de Raad ook niet toe te oordelen dat artikel 8 van het EVRM of de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten werden geschonden.

In een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten de nieuwe informatie die hij aanbracht omtrent de veiligheidssituatie in Irak in aanmerking te nemen en zich louter heeft beperkt tot een verwijzing naar de analyse die reeds door de commissaris-generaal werd gemaakt. Zijn grief mist evenwel feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken. Hij heeft immers geduid van oordeel te zijn dat deze documenten, meer bepaald *“algemene krantenartikels en communiqués van buitenlandse ambassade[s]”*, onvoldoende zijn om de te kunnen besluiten dat de conclusies van de commissaris-generaal niet langer kunnen worden gevolgd. Het is ook niet kennelijk onredelijk om een groot gewicht toe te kennen aan een grondige analyse die betreffende de veiligheids-situatie in Irak werd doorgevoerd door de commissaris-generaal en die werd bevestigd door de Raad. In de mate dat verzoeker specifiek verwijst naar een artikel uit de *Courrier International* van 6 mei 2021 merkt de Raad ook op dat dit artikel dateert van voor de datum waarop de commissaris-generaal (op 29 september 2022) en de Raad (op 4 juli 2023) een standpunt innamen omtrent het gevaar dat verzoeker al dan niet zou lopen in Irak. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat dit document betrekking heeft op een situatie die niet werd beoordeeld tijdens de behandeling van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekers citaten uit teksten op webpagina's waaruit blijkt dat de Franse en de Zwitserse ambassade hun landgenoten aanmanen tot voorzichtigheid laten de Raad ook niet toe te oordelen dat verweerder niet kon terugvallen op de analyse die werd gedaan door de commissaris-generaal omtrent de situatie van Iraakse burgers in Irak.

Verzoekers theoretische toelichting dat de standaarden die worden gebruikt om te bepalen of iemand in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus niet dezelfde zijn als deze om te bepalen of er zich een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voordoet, laat de Raad ook niet toe te concluderen dat voormelde wetsbepaling in voorliggende zaak werd geschonden. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder de aangevoerde feitelijke gegevens in aanmerking heeft genomen en heeft geoordeeld dat deze niet toelaten te besluiten dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om volgens de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij in een derde onderdeel van zijn middel aanvoert dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door erop te wijzen dat noch bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2022, noch bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming een attest inzake een eventuele psychologische problematiek werd voorgelegd en hij, bij gebrek aan een stavingsstuk, de voorgehouden psychische problemen, niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaarden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers niet dat het *“medisch attest”* waarnaar verzoeker verwijst ooit aan verweerder werd overgemaakt. Verzoekers betoog dat in een nota van de commissaris-generaal uitdrukkelijk wordt verwezen naar dit stuk wijzigt hieraan niets. Het is niet omdat verzoeker dit stuk tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal dat verweerder over dit document beschikt. Het kwam aan verzoeker toe om alle stukken die hij nuttig achtte bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te voegen. Het is niet de taak van verweerder om lacunes in verzoekers bewijsvoering te ondervangen en om in zijn plaats een aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen.

Het gegeven dat verweerder in een administratieve nota die hij opstelde met het oog op het nemen van de bestreden beslissing een opsomming voorzag van de door verzoeker aangehaalde elementen en noteerde dat verzoeker in een databank werd vermeld wegens slagen en verwondingen, leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing zelf door enig gebrek is aangetast. Verzoeker toont hiermee in ieder geval niet aan dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden of dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op enigerlei wijze werd geschonden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft onderzocht of de bestreden beslissing verenigbaar is met voormelde verdragsbepaling. Verzoeker toont niet aan dat verweerders analyse incorrect is.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan, op grond van verzoekers beperkte toelichting, niet worden besloten.

3.2.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voorziet in een gelijkaardige regeling aan artikel 8 van het EVRM en niet wordt aangetoond dat verweerder de reikwijdte van enig recht dat wordt gegarandeerd door het EVRM heeft ingeperkt, kan ook geen schending van deze bepaling en van artikel 52 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld. Aangezien verweerder door het nemen van de bestreden beslissing geenszins het recht van de Unie ten uitvoer brengt kan, gelet op artikel 51 van het Handvest van de grondrechten, daarenboven zelfs niet worden aangenomen dat nuttig kan worden verwezen naar de bepalingen van dit Handvest van de grondrechten.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK